

אפיקורס, ומי שמאמין — אינו פתי. והוסיף החתם סופר ואמר: המוסר-השכל היוצא מסיפור זה הוא: שגאווה מועטת פוגמת הרבה. וכשלוננו של ר' יוסף די לה ריינה בא מחמת שנתגאה בלבו כי עלה בידו להתגבר על ס"מ.

עוד סיפר אאמו"ר זצ"ל, שרבינו בעל תפארת יוסף זי"ע לא היה פוסק הלכות מחוץ לקהילת מאטערסדארף, כי חשש לדברי ר' ישמעאל בר' יוסי: החושך עצמו מן הדין, פורק ממנו איבה וגזל ושבועת שוא. והגם לבו בהוראה — שוטה, רשע וגם רוח (אבות, פרק ד, משנה ז). אבל בקהילתו לא היה חושש, כיון שמינהו עליהם אנשי העיר, ממילא יש לו סיעתא דשמיא. אמר המו"ל: סיפר לי הרב ר' אלי' רוט שליט"א, שרבו הגאון ר' יוסף אלימלך כהנא מצעהלים ז"ל היה אומר: כשאני יוצא לשוק, נוטל אני מקלי בידי, וגולת כסף בראשו, כדי להראות רבנותי.

סימן כט, סעיף ד: וכן הכעס היא מדה רעה מאוד, וראוי לאדם להתרחק ממנה מאוד, וירגיל את עצמו שלא יכעוס אפילו על דבר שראוי לכעוס.

שמעתי על הרב ר' הלל שלזינגר שליט"א, שבא לפני מרן הגרי"צ

אמר המו"ל: סיפר לי אחי הרב משה שמואל שליט"א, מעשה שהיה בהרב הצדיק ר' שמואל דייטש ז"ל. פעם אחת הלך לטבול במקוה, מצא שם זקן אחד שהיה מתאנח ואומר: אוי וויי, אוי וויי! שאלהו: מה כואב לכם? ענה הזקן שכחתי את הסבון בביתי, ואין לי כוח לחזור ולהביאו. הלך ר' שמואל והביא לו סבון לרחוץ בו. נטל הזקן את הסבון והגישו לאפו והריח בו ונאנח: אוי וויי, אוי וויי! שאלהו ר' שמואל: ועתה מה כואב לכם? ענה הזקן: סבון זה אין לו ריח טוב, ואני רגיל בסבון מריח. רצה ר' שמואל לילך ולהביא לו סבון מריח. היה שם אדם אחד שהרגיזו הדבר והחל לצעוק בקול רם: זקן זה העומד על סף קברו, כלום לא חסר לו אלא סבון מריח? וצריך למלא כל תאוותיו? ענה ר' שמואל ואמר: אתן לו תחילה את שהוא מבקש, ואח"כ אוכיחו.

סימן כט, סעיף ג: הגאווה היא מדה רעה מאוד, ואסור לאדם לנהוג בה אפילו במועט, אלא ירגיל את עצמו להיות שפל רוח.

סיפר אאמו"ר מאוה"ג זצ"ל בשם רבו מאונסדארף זי"ע: פעם אחת נתגלגלה השיחה בפני החתם סופר זצ"ל על המעשה בר' יוסף די לה ריינה. נענה החתם סופר ואמר: מי שאינו מאמין בסיפור זה — אינו